

Borgmesteren (afbryder hende rasende):

Nej stop! ikke et Ord mere vil jeg høre af dette elendige Vrøvl. Du er Idiot. Du maa være bidd af en gal Hund.

Søsteren:

Tak for Komplimenten; men jeg er heldigvis ikke bidd af en gal Hund, derimod af en „klog Hund“. Farvel. (gaar)

Borgmesteren alene (synker ned i sin Stol).

Saa vidt er det altsaa kommen, ikke alene i min lille By, men inden for min egen Familie, inden mine egne Døre hører jeg disse gale, forrykte, demoraliserende Ideer summe mig om Ørene.

Ja, hvorledes skal det gaa mig paa mine gamle Dage. Og den kommende Ungdom, hvorledes skal det gaa den.

Aa! Tiden, Tiden, Tiden!

(synker udmattet tilbage).

Srend Vonved.

I en ung Piges Stambog.

Jeg ønsker dig ikke et Liv i Ro uden Brændingers sunde Kampe, ej heller, at Du maa nøjes med det, Du ser ved den hjemlige Lampe.

Nej ud i Livet og gør din Pligt

— aa der er saa mange, der lide! — at Livet ej altid er Duft og Digt, det faar Du da snart at vide.

Det skærper dit Øje, det vider din Aand, — der er slet ingen Tid til at drømme — det løser de mange bornerte Baand og lærer dig sundt at dømme.

Det aabner dit Øje for Fattigmands Kaar, saa Du mærker, hvor haardt der trænges, saa Du lærer, hvad aldrig de store forstaar: at føle med dem, der længes.

Og sikkert jeg tror, Du vil række din Haand til dem, som de fine foragter, Og løсне lidt ved de trange Baand — er det end kun lidt, vi magter.

Træd kækt da i Kampen med frejdigt Mod! — der er nok, der vil dvøne og drive — og vender de fine fra dig sin Fod, de Fattiges Ven vil Du blive.

Arne.

„Julehilsen“.

Der er et Par Gange tidligere her i Bladet omtalt Fru Sofie Hortens „Julehilsen“, der maaske allerede nu ligger paa Bordet i de fleste Hjem, hvor der findes Børn. Men de store Juletræer, som afholdes i Foreninger og Skoler, er endnu tilbage. Til disse vil vi særlig anbefale Bogen, hvis store Prisbillighed (25 Øre) og elegante Udseende gør den særligt skikket til denne Anvendelse.

Frk. Emilie Mundt har her tegnet „Lille Carla“ i saa mange pudsige Stillinger baade i Smil og Graad, baade legende og sovende, at det maa være en hel Fryd for Børnevenner.

Fru Horten selv har skrevet et nydeligt lille Eventyr om en Prinsesse. Som de betydeligste Fortællinger maa dog nævnes Fru Elisabeths og Carl Ewalds Thi endskøndt

de er fortalte i Barnesproget, gemmer de begge en dybere Moral. I „Storken og Regnormen“ af C. E. er det den nyttige, men kuede Arbejder, der skildres i Regnormen over for den brutale Herre, Storken, der kan æde Ormen, naar han vil. „Krig“ af Fru Elisabeth er et glimrende Forsvar for Fredssagen, saa de Forældre, der ønsker deres Børn skal faa Hjerte for Fredstanken, har her en passende Bog at give dem i Hænde.

Vi erfarer, at „Julehilsen“ allerede nu er udsolgt hos Udgiveren.

Agrarbevægelsen.

Hvorledes ser Landbokvinderne paa Agrarbevægelsen og hvorfor er ingen af disse Medlemmer af Agrarforeningen?

At Agrarforeningen foreløbigt ikke har tænkt paa at optage Kvinder som Medlemmer, maa nærmest bebrejdes Kvinderne selv. Da, saa vidt mig bekendt, ingen Kvinder har været til Stede ved de forskellige Agrarmøder Landet over, maatte Mændene ganske naturligt tænke, at de ingen Interesse havde for Sagen. Kvindernes Stilling i Landbruget er tilmed af underordnet, ikke af ledende Betydning, hvorfor de ogsaa lider af en beklagelig Mangel paa Selvagtelse og Myndighed paa Landbrugets Omraade. Hvad selve Agrarbevægelsen angaar, om den skal kunne naa over det „døde Hav“ og bringe politiske og sociale Fremskridt med sig, beror efter min Mening paa, i hvilken Retning Ledelsen vil blive ført. Programmet er jo paa flere Punkter meget ubestemt affattet, og Foreningens Repræsentanter bestaar jo nærmest af Godsejere og Proprietærer. Det er mig ikke ganske klart, om Gaardejernes Interesser, som det i Øjeblikket ser ud til, virkelig falder sammen med Godsejernes. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at deres saa vel som hele Middelstandens Interesser nærmest falder sammen med Arbejdernes. Det bliver kun meget faa af de nuværende Gaarmandsbørn, som kan vente at komme i Besiddelse af en Gaard og blive Arbejdsledere og Arbejdsgivere. De fleste af dem vil utvivlsomt kun blive Arbejdere, og den Fare vil der altsaa være for dem som for andre Arbejdere, at der muligvis ved Godsejernes Ledelse udvirkes, at der paa en eller anden Maade tilvejebringes netop saa megen Jord til hver af de dygtigste Landarbejdere, som kan lokke og binde Vedkommende til Stedet uden dog tilnærmelsesvis at kunne give tilstrækkeligt Udbytte til en om nok saa tarvelig Familjes Udkomme, saa hvad enten det lille Stykke Jord, Arbejderen kommer i Besiddelse af, bliver Fæste eller i heldigste Tilfælde Ejendom, vil han let fremfor den jordløse Arbejder bliver afhængig eller stavnsbunden til den nærmeste Gaard, hvor han nødvendigt maa tage Arbejde, naar han tilmed skal passe sin egen Huslod. Naar Godsejerne og de større Gaardejere kan naa at faa et tilstrækkeligt Antal smaa Huse i Nærheden af deres Gaarde, beboet med nogle af deres dygtigste Arbejdere, da vil de før den nærmeste Fremtid have naaet en stor Vinding og vil let kunne udnytte Arbejderne efter deres Fordogtbeholdende. Maatte de mindre Bønder være paa deres Post overfor denne og lignende Farer, da vil de sikkert være stærke nok til at trænge Agrarbevægelsen frem i

frisindet Retning til Gavn for Samfundets videre Udvikling.

Fyen, i December 1893.

M. M.

Fra Vestjylland.

En vestjysk Præst skriver blandt andet om den sørgelige Begivenhed paa Vesterhavet til vort Blad:

Hin Aften, den 20., gik min Hustru og jeg hjem fra et Vennehus her i Sognet omtrent Kl. 11. Det havde blæst koldt og temmelig stærkt fra N. N. Ø. hele Dagen, men om Aftenen var det blevet omtrent stille og rart Vejr. Jeg kan huske, at jeg lagde Mærke til nogle mørke Skybanker, der sad lavt i Vest ud over Havet; men anede ikke, hvad de førte i deres Skjold. Om Natten mærkede vi, at Vinden havde rejst sig, dog egenlig Storm kunde det næppe kaldes, og det varede kun kort. Om Morgen var det atter stille. — Den Dag rygtedes saa Ulykken. — Det er tydeligt nok, at den Vindbølge, der nordpaa satte Havet i saa pludseligt Oprør, er kommen tidligere mod Nord end her længere mod Syd, hvilket gjorde, at de Fiskere, der her alt tidligt paa Aftenen var tagne ud paa Fiskeri, kom i Land i god Tid, inden Havet havde rejst sig, hvorimod de, som vilde af Sted i Morgenstunden, kunde af Havets Dønning mærke, at der var noget galt paa Færde, skønt der endnu ingen videre Vind var. Ved Ferring, 1 Mils Vej Syd for Harboøre, tog et Fiskerlav ud Kl. omtrent 2 om Natten; da var det stille Vejr, men Søerne gik noget haardt paa Land. Dog tog de ud, men kom ikke ret langt, før de maatte vende, og kom saa lige tidsnok i Land. Her længere mod Syd var der et Fiskerlav, der var færdigt til at gaa ud; Tiden skal jo passes, det gælder at faa lidt bjerget ind for Fattigfolk til Vinterføde. De havde alle meget Mod paa at komme af Sted, unge, kraftige Mænd, Familjefædre. Kun en, en gammel Mand paa 74, ellers den modigste af dem alle, en af de gamle fra 48, som har pløjet Søen al sin Tid (jeg har kendt ham i over 30 Aar), han sagde denne Gang: „Det duer ikke, Karle!“ De lod hans Raad og blev paa Landet. — En Time efter gik Havet mod Klitterne.

I et Brev, der ligger for mig, fra Ulykkestedet, siger Brevskriveren: „Jeg kom til Havet i Morgenstunden og saa en af Baadene kæmpende med Bølgerne. Snart oppe paa de vældige Bølgekamme, snart nede igen, saa den slet ikke saas. Vi frygtede, at hvert Øjeblik skulde være det sidste. Da kom Redningsbaaden fra Harboøre, og de 7 Mand i Baaden blev frelste. Jeg gik strandlangs og saa Folk komme i Land, jeg tænkte at se deres Glæde over Frelsen. Men, nej; Rædsel, Forfærdelse stod malet i hvert et Træk. Et Steds saa jeg 7 Mand fra en Baad lige komme i Land; de stod i en Rundkreds og holdt om hinanden, som om de endnu befandt sig midt i Faren. Saa lamslaaende kan en saa overvældende Ulykke virke. Taarer stod i alles Øjne, baade i deres, der var frelste, og i deres, der havde mistet noget af det bedste, de ejede. Der kom en Moder med 3 smaa Pigebørn ved Haanden. De havde gaaet vel henved 1 Mil langs Stranden i den halvmørke Morgenstund, spejdende ud mod de fraadende Bølger og ventende efter at se et Glimt af den Baad,